

În continuare, în ceea ce privește condițiile impuse de prevederile art. 223 alin. 2 teza a II-a C.pr.pen. pentru luarea măsurii arestării preventive, judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că acestea sunt îndeplinite reținându-se în acest sens următoarele aspecte:

Măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni - art. 202 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală.

Ele vizează starea de libertate a inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare, reglementarea lor reflectând principiile înscrise în art. 23 din Constituție privind garantarea libertății individuale.

Caracterul rezonabil al măsurii arestării preventive este apreciat prin raportare la gravitatea infracțiunii presupus săvârșite, complexitatea și specificul cauzei, astfel încât prin durată, să permită realizarea scopului pentru care a fost instituită, respectiv garantarea bunei desfășurări a procesului penal în toate fazele sale.

Art. 53 alin. (1) din Constituție consacră în abstract posibilitatea unor restrângeri legitime de drepturi și libertăți fundamentale ori de câte ori acțiunea lor se subsumează unui scop determinat referitor la "apărarea securității naționale", a "ordinii, sănătății ori a moralei publice", a "drepturilor și a libertăților cetățenilor", "desfășurarea instrucției penale" etc.

Legitimitatea ingerințelor autorităților publice în acest domeniu aduce o atingere exercitării drepturilor și libertăților omului și, de aceea, restrângerea libertății individuale pe care o implică măsura arestării preventive, deși este justificată, așa cum prevede art. 53 alin. (1) din Constituție, de necesitatea desfășurării instrucției penale, trebuie, în același timp, să fie proporțională cu situația care a determinat-o și deci în conformitate cu prevederile alin. (2) al aceluiași articol din Legea fundamentală.

Activitatea de individualizare judiciară a măsurii preventive ce se impune într-o cauză ce vizează infracțiuni de serviciu ori corupție reprezintă, în special în contextul socio-politic actual, o responsabilitate deosebită a instanțelor de judecată, prin prisma angajamentelor asumate de România, a așteptărilor societății față de finalitatea actului de justiție, dar și a schimbării unor mentalități și deprinderi.

În ceea ce privește îndeplinirea condițiilor de proporționalitate și necesitate a măsurii arestării preventive, judecătorul de drepturi și libertăți constată faptul că faptele de care sunt acuzați inculpații aduc atingere relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a raporturilor de serviciu, în contextul în care corupția reprezintă un fenomen deosebit de grav și periculos, capabil să submineze structurile de putere ale statului, realizarea reformei și progresului social, un pericol serios la adresa valorilor fundamentale ale democrației, ale drepturilor omului și ale statului de drept.

Chiar dacă niciunul dintre inculpați nu este cunoscut cu antecedente penale, aceștia sunt bine integrați în societate, deținând chiar funcții de înaltă responsabilitate respectiv desfășurând activități lucrative în societăți comerciale cu renume, acest aspect favorabil este contrabalansat de ușurința cu care aceștia s-ar fi angrenat, aparent, în desfășurarea unor activități infracționale extrem de grave. Se reține faptul că acuzațiile vizează încălcarea de către inculpați a atribuțiilor de serviciu respectiv a dispozițiilor legale, faptele imputate fiind deosebit de grave, atestând disponibilitatea acestora de încălcare a legii și a probității profesionale, ceea ce atestă lipsa unor repere morale și deontologice.

Mai mult, judecătorul reține faptul că gravitatea ridicată a faptelor este tradusă atât prin prejudiciul, aparent, extrem de ridicat cauzat prin actele concertate ale inculpaților, dar și din strategia de apărare invocată de inculpatul XY, respectiv susținerea faptului că acesta și-a respectat obligațiile legale iar când a acționat avea toate avizele, expertizele sau documentațiile corespunzătoare. Substratul unei apărări de acest gen relevă tocmai pericolul deosebit al acestui gen de fapte, respectiv împrejurarea că fiecare dintre funcționari vizați atribuie

responsabilitatea asupra unei alte persoane ori a unor alte persoane, pretinzând faptul că acțiunile sale individuale au fost legale și corecte iar rezultatul păgubitor nu le poate fi reproșat. De altfel, dificultatea de formulare a unei acuzații de acest gen, respectiv a unei acuzații care privește încălcarea obligațiilor de serviciu în cadrul unei proceduri de achiziții în care sunt mai multe persoane implicate, rezidă tocmai din acest punct nevralgic, când se poate aprecia că acțiunile individuale pot îmbrăca o formă legală chiar dacă rezultatul concertat al acestor conduce la producerea rezultatului păgubitor.

Or, în cauza de față, după cum s-a arătat mai sus, este vorba, aparent, despre o valoare contractată triplă față de valoare reala lucrărilor, valorile fiind de ordinul zecilor de milioane. Tocmai împrejurarea că în cauza de față vorbim despre o disproporție, aparentă desigur la acest moment, dar extrem de ridicată, între valoarea reală a lucrărilor și cea contractată, se poate aprecia că acțiunile individuale pot avea valențe infraționale întrucât dacă diferența ar fi fost mai redusă, se putea reține mai ușor o apărare de acest tip. Și tocmai aici rezidă pericolul unor astfel de fapte întrucât conferă o siguranță făptuitorului că săvârșirea acestora nu ar putea îmbrăca forma unei infrațiuni, atâta timp cât se poate baza pe apărarea că a fost doar un pion într-un joc mult mai complex. Și ducând mai departe raționamentul, tocmai de aceea este necesară o intervenție promptă și severă a organelor judiciare întrucât doar aceasta poate conduce la o reformare reală precum și la stoparea unor activități infraționale de acest tip.

Mai mult, circumstanțele de comitere par să demonstreze o siguranță și chiar obișnuință a inculpaților în ceea ce privește activitatea infrațională, aspecte din care se poate deduce existența unui pericol concret de reiterare a activității infraționale precum și aprecierea ineficienței unei măsuri preventive alternative.

În aceste condiții, judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că privarea de libertate a inculpaților este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică, în scopul prevenirii săvârșirii de către aceștia a unei noi infrațiuni de aceeași natură respectiv a bunei desfășurări a procesului penal, având în vedere împrejurarea că ancheta penală este în curs de desfășurare, nefiind finalizată până la acest moment.

Sub acest ultim aspect se reține că datele anchetei au relevat, la nivel de suspiciune rezonabilă, faptul că cei șase inculpați ar putea fi implicați în activitățile infraționale imputate, fiind necesară desfășurarea altor investigații suplimentare pentru determinarea amplitudinii activității infraționale precum și, dacă este posibil, a altor persoane implicate. În acest sens se apreciază faptul că ancheta în prezenta cauză este apreciată ca fiind încă într-un stadiu incipient, în ciuda perioadei îndelungate scurse de la începerea urmăririi penale și a probațiunii administrate, având în vedere că până la acest moment s-au administrat doar probele ce au permis organelor de urmărire penală să nu deconspire activitățile de cercetare, pentru a putea strânge probe ce se putea bănuși în mod rezonabil că ar fi urmat a fi ascunse sau pierdute în cazul unei confruntări a persoanelor posibil implicate în activitățile presupus infraționale și pentru a stabili dacă se impune formularea vreunei acuzații penale.

Contrar opiniei exprimate de reprezentanții inculpaților care susțin că ar fi fost nejustificată prelungirea fazei în rem a urmăririi penale, neexistând un pericol actual care să impună luarea măsurii arestării preventive, fiindcă este vorba despre fapte petrecute în cursul anului trecut, se reține că acest aspect nu prezintă relevanță și nu este de natură să conducă la aprecierea unui pericol social redus.

Judecătorul apreciază, din datele speței, faptul că lăsarea în libertate a celor 6 inculpați ar fi de natură să aducă grave prejudicii anchetei, existând riscul ca aceștia să încerce să influențeze alți participanți, respectiv martori care ar putea fi ulterior identificați și care ar putea da declarații relevante în cauză. Pericolul în această privință este unul cât se poate de concret având în vedere modul și împrejurările de comitere a faptelor care au impus, aparent, o coordonare și o colaborare între inculpați, în raport de atribuțiile, funcția sau interesul fiecăruia dintre inculpați. În acest sens se face trimitere la numeroasele conversații existente la dosarul

cauzei purtate între inculpați sau între aceștia și alte persoane, acestea din urmă posibil a fi implicate în activitatea infracțională sau care ar putea avea cunoștință de această activitate. Deși se susține că luarea măsurii arestului la domiciliu, prin impunerea obligației inculpaților de a nu lua legătura cu anumite persoane, ar putea înlătura acest pericol, judecătorul apreciază că aceasta măsură nu este suficientă la acest moment. Astfel, pe lângă posibilitatea ca în enumerarea indicată de judecător să nu fie menționate persoanele care ar putea cunoaște aspecte esențiale, persoane care însă nu sunt cunoscute la acest moment (ancheta fiind în desfășurare), în situația luării măsurii arestului la domiciliu, împiedicarea este mai mult teoretică decât practică întrucât comunicarea poate fi cu ușurință realizată prin accesarea oricărui dispozitiv de comunicare.

Drept urmare, raportat la aspectele menționate mai sus, judecătorul de drepturi și libertăți consideră că lăsarea în libertate a acestor inculpați prezintă o reală stare de pericol pentru ordinea publică, conform art.223 alin. 2 C.Pr.pen. iar în lipsa unei reacții ferme din partea autorităților, respectiv în lipsa luării unei măsuri privative de libertate, aceștia nu ar înțelege consecința faptelor comise.

Pe cale de consecință, privarea de libertate a inculpaților este necesară pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și al prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni de către aceștia, conform art. 202 alin. 1 C.p.p. și proporțională cu gravitatea acuzației aduse. Raportat la toate elementele menționate, rezultă în mod evident că luarea unei măsuri preventive privative de libertate este proporțională cu gravitatea faptei în sensul cerut de art. 202 alin. 3 C.pr.pen., precum și de prevederile art.5 din CEDO.

Sintetizând toate aceste considerente, judecătorul de drepturi și libertăți va admite propunerea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Național Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj și, în consecință va dispune arestarea preventivă pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 23.04.2026 și până la data de 22.05.2026, inclusiv a inculpaților.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art. 226 alin. 1 Cod de Procedură Penală **admite propunerea** formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Național Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj și, în consecință:

În temeiul art. 202 alin.1, 2, 3 și 4 lit. e Cod de Procedură Penală rap. la art. 223 alin. 2 Cod de Procedură Penală dispune arestarea preventivă **a inculpatului XY**, cercetat pentru comiterea infracțiunilor de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cp, abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cp **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 23.04.2026 și până la data de 22.05.2026, inclusiv.**

În temeiul art. 202 alin.1, 2, 3 și 4 lit. e Cod de Procedură Penală rap. la art. 223 alin. 2 Cod de Procedură Penală dispune arestarea preventivă **a inculpatului YZ**, cercetat pentru comiterea infracțiunilor de instigare la abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 47 Cp rap. la art. 13² din Legea 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cp și instigare la abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 47 Cp rap. la art. 13² din Legea 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cp **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 23.04.2026 și până la data de 22.05.2026, inclusiv.**

În temeiul art. 202 alin.1, 2, 3 și 4 lit. e Cod de Procedură Penală rap. la art. 223 alin. 2 Cod de Procedură Penală dispune arestarea preventivă a **inculpatului AB**, cercetat pentru comiterea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 48 alin. 1 Cp rap. la art. 13² din Legea 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cp **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 23.04.2026 și până la data de 22.05.2026, inclusiv.**

În temeiul art. 202 alin.1, 2, 3 și 4 lit. e Cod de Procedură Penală rap. la art. 223 alin. 2 Cod de Procedură Penală dispune arestarea preventivă a **inculpatului CD**, cercetat pentru comiterea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 48 alin. 1 Cp rap. la art. 13² din Legea 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cp **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 23.04.2026 și până la data de 22.05.2026, inclusiv.**

În temeiul art. 202 alin.1, 2, 3 și 4 lit. e Cod de Procedură Penală rap. la art. 223 alin. 2 Cod de Procedură Penală dispune arestarea preventivă a **inculpatului EF** cercetat pentru comiterea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 48 alin. 1 Cp rap. la art. 13² din Legea 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cp **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 23.04.2026 și până la data de 22.05.2026, inclusiv.**

În temeiul art. 202 alin.1, 2, 3 și 4 lit. e Cod de Procedură Penală rap. la art. 223 alin. 2 Cod de Procedură Penală dispune arestarea preventivă a **inculpatului GH**, cercetat pentru comiterea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 48 alin. 1 Cp rap. la art. 13² din Legea 78/2000 și art. 297 alin. 1 Cp **pe o durată de 30 de zile, începând cu data de 23.04.2026 și până la data de 22.05.2026, inclusiv.**

Respinge cererile inculpaților de luare a unei măsuri preventive alternative.

În baza art. 275 alin. (3) Cod de Procedură Penală, cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

Cu drept de contestație în termen de 48 de ore de la pronunțare pentru inculpați și pentru procuror.

Pronunțată în camera de consiliu, astăzi, 23.04.2026, ora 17:00.

Judecător de drepturi și libertăți,

Grefier,